

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 143:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Realkreditinstitutters omdannelse til aktieselskaber og fusion af fonde m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 18/1 90. Første behandling 1/2 90. Betænkning 28/3 90. Anden behandling 3/4 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 61:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Øget fleksibilitet med hensyn til dagpasningsordninger for børn samt tilskud til private børnepasningsordninger).

Af socialministeren (Aase Olesen).
(Fremsat 8/11 89. Første behandling 16/11 89. Betænkning 5/4 90).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Inger Stilling Pedersen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti blev vi meget glade, da socialministeren meddelte, at hun ville fremkomme med et forslag om nogle fleksible pasningsordninger, og vi var meget indstillet på at stemme for det for at få det vedtaget så hurtigt som muligt. Siden er der sket noget, og det kan man selvfølgelig have delte meninger om. Det er formuleringen, at det skal være to personer fra samme husstand.

Jeg synes, forslaget er blevet en del ændret ved det. Jeg ved godt, at socialministeren siger: Jamen der er jo forsøgsordninger, og man kan bare ansøge.

»Fra samme husstand« vil sige, at det ikke behøver at være mand og kone, det kan være mor og datter, det kan være far og søn. Begrundelsen er, at det er mere stabilt. Jamen der er da ikke nogen, der siger, at en datter fortsat bliver boende hjemme; hun kan meget hurtigt flytte igen.

Det, vi synes var det gode ved det oprindelige forslag, var, at det kunne være to nabokoner eller nogle fra samme arbejdsplads, som måske fandt ud af, at de sammen gerne ville lave en sådan pasningsordning. Jeg kan ikke forstå begrundelsen for og svarene på, at det skulle være nødvendigt at lave det på denne måde. Efter Kristeligt Folkepartis mening er der sket en forringelse af forslaget. Man kunne også forestille sig, at to af samme husstand, der skulle passe 10 børn, ikke kunne gøre det i deres eget hjem og derfor måtte gå uden for hjemmet og finde nogle lokaler. Men hvorfor kunne det så ikke lige så godt være nabokonen og en anden, der kunne leje lokaler i fællesskab? Jeg tror ikke, der er ret mange, der kunne tænke sig at skulle passe 10 børn i deres eget hjem. Der kræves i de fleste tilfælde nogle større lokaler.

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte ændringsforslag nr. 2, og vi ser os heller ikke i stand til at stemme for loven ved den endelige vedtagelse, idet vi mener, at der virkelig vil ske en forringelse gennem dette ændringsforslag.

Jørgen Winther (V):

Vi hørte, at Kristeligt Folkeparti desværre ikke kan støtte det foreliggende forslag, og fru Inger Stilling Pedersen sagde, at der var tale om en forringelse. Det har jeg svært ved at forstå, for det er dog sådan, at der nu bliver langt større muligheder for fleksible børnepasningsordninger.

Venstre vil gerne rose socialminister Aase Olesen for den store ihærdighed og den store flid, som socialministeren har lagt for dagen for at få denne ordening igennem med et stort og massivt flertal. Jeg tror nu, at mange flere kommuner vil bruge denne nye alternative mulighed for børnepasning. Dette er der et stort flertal for i Folketinget.

Det er da rigtigt, som fru Inger Stilling Pedersen siger, at begrebet »samme husstand« kan være en lille smule begrænsende med hensyn til mulighederne, men det er alligevel sådan, at man i Socialministeriet kan få dispensation, så man heller ikke fremover behøver at være fra samme husstand.

Så alt i alt er der tale om et kæmpemæssigt, godt fremskridt med henblik på pasning af børn også uden for børnehaver og vuggestuer, og Venstre er fru Aase Olesen meget taknemligt for det store flertal, der her er skabt.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

»Socialministeren« hedder det i omtale.

Inden jeg giver ordet til den næste taler, vil jeg gerne igen henstille, at støjniveaue sænkes.

Jane Oksen (FP):

Fremskridtspartiet beklager, at ministeren med sit ændringsforslag om, at dagplejere skal være af samme husstand, har forringet dette forslag.

Vi synes, forslaget bærer præg af, at der har været livlige forhandlinger mellem regeringen, Socialdemokratiet og SF. Det er jo ingen hemmelighed, at dagplejeordninger tit er en torn i øjet på disse partier, der hellere ser institutionerne udbygget.

Fremskridtspartiet mener, at dagplejen er langt bedre for børnene, men vi finder, at når man forlanger, at personerne skal være af samme husstand, vil der blive en mindre tilgang til en ellers god ordening. Det harmonerer heller ikke med, at man taler om forenkling og afbureaukratisering, hvis man først skal til at søge

om, at andre personer, eventuelt nabokoner osv., kan få tilladelsen. Så skal man hele vejen rundt omkring Socialministeriet. Det kalder vi ikke forenkling.

Der er også en anden ting, vi synes er for dårlig. Man taler om alle de mange arbejdsløse, specielt de unge, der skal have et meningsfyldt arbejde. Her var jo netop en mulighed for, at en ung arbejdsløs kunne være medhjælper hos en dagplejer. Vi finder, det ville være en god ordening både for den arbejdsløse og for de børn, der skal passes; børnene får nogle unge mennesker i huset, og de unge mennesker bliver måske motiveret til at få en uddannelse inden for dette fag. Det ville være meningsfyldt arbejde.

Desværre er forslaget blevet forringet, og vi forstår slet ikke ministerens begrundelse for disse forringelser.

Bente Juncker (CD):

Ved førstebehandling af dette lovforslag havde Centrum-Demokraterne ikke mange rosende ord tilovers for forslaget. Jeg må sige, at med det forlig, socialministeren har lavet med Socialdemokratiet, er forslaget ikke blevet bedre.

Socialdemokratiet var også meget kritisk, men når man læser Aktuelt fra påskedagene, hvor fru Jytte Andersen udtaler sig, forstår man det nærmest, som om dette er blevet en landvinding, fordi der er kommet en intetsigende formålsparagraf ind i forslaget om pasningsordningerne. Ja, det er ikke folkeskolen, jeg taler om, for dér er nemlig også en intetsigende formålsparagraf. Og det skulle være noget nyt, som fru Jytte Andersen meget magtfuldt udtaler til Aktuelt. Jeg vil gerne sige, at det er en sutteklud.

Når jeg tager ordet i dag, er det for at sige, at Centrum-Demokraterne ikke kan stemme for ændringsforslag nr. 2. Da forliget med Socialdemokratiet blev vedtaget, stod der i Jyllands-Posten, at nu kunne homofile få lov til at passe børn. Det synes jeg ikke om – for at sige det klart.

Vi har stillet nogle spørgsmål i udvalget, og der er kommet nogle svar, men ikke på dette spørgsmål. Man henviser til, at begrebet »fra samme husstand« svarer til det, der gælder for individuel boligstøtte. Jamen er det det begreb, der skal gælde, når vi skal have passet vore børn?

[Bente Juncker]

Jeg vil bare sige, at Centrum-Demokraterne stemmer imod dette lovforslag.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg føler først og fremmest trang til at sige, at jeg har glædet mig over, at det er lykkedes at få så bred en tilslutning til dette forslag, som der nu ser ud til at blive.

Jeg vil gerne prøve at forklare de ordførere, som er forundrede over, at der er sket en ændring undervejs, hvad meningen har været.

Jeg tror nu nok, der er nogle, der har fået det lidt galt i halsen.

For det første vil jeg sige, at når det drejer sig om de ordninger, vi i dag har godkendt, hvor der er mere end én dagplejer, er 75 pct. af godkendelserne gået til ægtefæller eller samboende par. Og når man har undret sig over, at man har ønsket fra S' og SF's side, som en af ordførerne klart gjorde opmærksom på, at man skulle have det ind i loven, så hænger det sammen med, at der har været usikkerhed om, hvordan – hvad skal vi sige? – kompetenceforholdet ville være mellem to sideordnede dagplejere. Det er det, der er baggrunden for, at de partier, der nu har tilsluttet sig forslaget, har sagt: Hvis vi tager det, som er det almindelige i forbindelse med disse ordninger, så har vi at gøre med ægtefæller eller samboende par, og dér vil dette med kompetenceforholdet ikke spille den store rolle.

Men det er lige så klart, at det, som Fremskridtpartiet fremhæver, at man skulle kunne ansætte en ung arbejdsløs, har jeg aldrig nogen sinde været inde på. Det, vi har svaret på, er, at såfremt en ung arbejdsløs selvstændigt kunne godkendes som dagplejer, var der ikke noget i vejen for, at den ene af de to dagplejere var en ung arbejdsløs. Det kan man altså fortsat gøre, sådan som reglerne er i dag, efter § 138 b i bistandsloven.

Når fru Inger Stilling Pedersen siger, at dette er en forringelse, er det kun en forringelse i forhold til forslaget. Det må under alle omstændigheder blive en forbedring i forhold til de eksisterende regler, hvor vi altså kan undgå tre fjerdedele af ansøgningerne om en § 138 b-ordning, og derfor må jeg sige, at jeg ikke fatter, at Kristeligt Folkeparti vil undlade at stemme til et lovforslag, som er en klar forbedring i retning af det, Kristeligt Folkeparti har ønsket.

CD's ordfører siger, at forslaget ikke er blevet bedre, og taler om en formålsparagraf. Jeg gør opmærksom på, at der ikke er ændret ved lovforslaget på dette punkt. Det er fuldstændig, som det var, og når formålsparagraffen er tom og intetsigende, ligger der deri – og det er der også gjort rede for i bemærkningerne – at det skal være en platform for, at man lokalt skal definere den børnepolitik og daginstitutionspolitik lige præcis, som man ønsker på det lokale plan. Så det er helt bevidst, at formålsparagraffen ser sådan ud. Jeg mener ikke, at vi her fra Folketinget centralt skal styre selve det pædagogiske indhold, eller hvad man nu måtte ønske at styre.

Jeg må respektere, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 2, det er i orden. Når lovforslaget oprindeligt var udformet sådan, at man kunne godkende to dagplejere, var det, fordi jeg heller ikke nærrede den store betænkelighed ved det, men jeg synes omvendt, at den betænkelighed, som har været fremført af partier og i øvrigt af faglige organisationer, har man godt kunnet lytte til. Jeg synes stadig væk, at når det er sådan, at tre fjerdedele af dem, der søger i dag, faktisk er ægtepar, så er det ærligt talt at stille tingene noget på spidsen, hvis man af den grund undlader at stemme for forslaget.

Så vil jeg gerne sige vedrørende den omtale, en ulyksalig journalist har fundet på, at det overhovedet aldrig har været nævnt i de forhandlinger, vi har haft med Socialdemokratiet og SF, at denne ordning skulle bruges i forbindelse med homofile. Jeg ved ikke, hvordan journalister finder på sådan noget. Helt afgørende er det jo, at det er kommunalbestyrelsen, der skal godkende to dagplejere, og det står fast. Og i det omfang de to dagplejere ikke bor på samme adresse, bliver det Socialministeriet, der skal godkende det. Så jeg må altså nok sige, at det er at se spøgelse ved højlys dag, hvis man fører sådanne argumenter i marken.

Bente Juncker (CD):

Ja, det er da muligt, at jeg ser spøgelse ved højlys dag. Men ikke desto mindre står der i det svar, som socialministeren har givet Folketinget, at i dag kan man også godkendes som dagplejer, når man er homofil.

Men her synes jeg, fru socialminister, at situationen er anderledes. Dette handler om, at det er to dagplejere, altså to af samme køn, der skal passe 10 børn, f.eks. i en lejlighed.

[Bente Juncker]

Finder regeringen virkelig, at det er i orden?

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Efter socialministerens mening har vi jo ikke rigtig forstået det her. Men det har vi altså nu på vores facon.

Vi mener, at det forslag, der blev fremsat, var et godt forslag. Vi mener, at der er sket en forringelse af forslaget, og derfor vil vi undlade at stemme. Vi mener, at det er bedre end det bestående; derfor stemmer vi ikke imod det.

Men det var nu en søforklaring, vi fik med hensyn til argumentationen for, at det skulle være inden for samme husstand. Det kan godt være, at det hidtil har vist sig, at de fleste ansøgere har været fra samme husstand. Men hvad så med stabiliteten? Den mor og den datter, der eventuelt bliver godkendt, hvem af dem har hovedansvaret? Er det den ældste, eller er det den yngste? For det kunne jo godt være, at datteren efter 14 dage flytter hjemmefra og ikke mere hører til husstanden.

Og så vil jeg sige, at med hensyn til homofile er det sådan, at det er kommunerne, der antager og godkender en dagplejemor eller -far, og jeg gad se de kommuner, der ville godkende to af samme køn, som man vidste levede homoseksuel. Jeg tror ikke, at nogen forældre ville sige ja til at have deres børn dér; forældrene kan jo nægte det, og hvis der kommer sager frem af den art, mener jeg, det er vores opgave i Folketinget at tage problemet op. Dér er jeg til dels enig med socialministeren, men måske ikke i den måde, svaret formuleres på. Jeg mener, vi skal understrege, at det er kommunernes ansvar, og at forældrene har ret til at sige nej til, at deres børn bliver passet sådan et sted.

Men argumentationen for, at det skal være inden for samme husstand – at det skulle give større stabilitet – den tror vi ikke på.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg kan kun give fru Inger Stilling Pedersen ret i – og det er et svar til fru Bente Juncker – at det er kommunerne, der skal godkende, om et par af samme køn skal have status som dagplejere. Det skal hverken regeringen eller Folketinget blande sig i, sådan som loven er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1–3, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 11:

Energiministerens redegørelse af 20. marts 1990 om øget anvendelse af kraftvarme, naturgas og andre miljøvenlige brændsler.

(Redegørelsen anmeldt 20/3 90. Redegørelsen givet 20/3 90. Meddelelse om forhandling 20/3 90).

Sammen med denne sag foretoges den sidste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) Forhandling om redegørelse nr. R 15:

Energiministerens redegørelse af 4. april 1990 om energihandlingsplanen »Energi 2000 – handlingsplan for en bæredygtig udvikling«.

(Redegørelsen anmeldt 4/4 90. Redegørelsen givet 4/4 90. Meddelelse om forhandling 4/4 90).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne henstille, at man forholder sig i ro.

Efter ønske skal jeg fastsætte en taletid på 15 minutter for ordførerne i første omgang.

Forhandling

Poul Nielson (S):

Energipolitikken er jo ikke noget konfrontationsområde i dansk politik. Vi har bevæget os i et årti fra defensiv krisepolitik til offensiv, miljøpræget og industripolitisk præget energipolitik. Vi har også bevæget os fra et område, som